

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

Виходить
з 1962 р.
№ 5-6
(1333-1334)
Квітень-Травень
2008 рік

ЗІ СВЯТОМ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ!

Ціна Перемоги

ЙШЛА ВІЙНА НАРОДНА...

Фронтовики в тилу ворога, народні месники – партизани у Великій Вітчизняній війні... Народна боротьба в тилу ворога на тимчасово окупованих радянських землях – яскрава сторінка в історії перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Сьогодні студентська газета розповідає саме про цю сторінку озброєної боротьби радянського народу 1941–1945 років за Перемогу над фашистською Німеччиною. Допомагає нам книга колишнього військового розвідника доцента кафедри політичних наук КНУБА, полковника у відставці Олександра Петровича Кутузова "Фронтовики и наследники: Воспоминания. Размышления. Надежды. Киев. 2005 год" та історичний нарис "Киевский ордена Трудового Красного Знамени инженерно-строительный институт. 1991 год".

Пам'ятний знак загиблим під час Великої Вітчизняної війни студентам, викладачам і співробітникам КНУБА

"Війна – складний механізм. Не тільки хоробрістю і завзятістю воюють люди, але і умінням. Народна боротьба в тилу супротивника надала велику допомогу Червоній Армії. Партизанський рух був глибоко інтернаціональним. Війна не питала про національність. Українські партизанські формування вели активні бойові дії в сусідніх областях Росії і Білорусі, 60% складу партизанських загонів в Україні склали українці, решта росіяни, білоруси, поляки і представники ще понад 60-ти національностей СРСР. У цьому знайшли свій вираз єдність цілей і велика дружба всіх людей, що населяють нашу Батьківщину. На українській землі проти фашистів воювали 46 партизанських з'єднань, 249 золотих зірок Героя Радянського Союзу – далеко не повне мірило небувалого партизанського подвигу.

Яка основна тактика партизан? Мінливості військової долі, випадковості, якими повна всяка війна, повинні враховуватися партизанським командиром. Командир не той, хто усюди і без толку лізе в бій, втрачає сили, обростає пораненими на самому початку рейду, по дрібницях розтрачує боеприпаси і по суті ніколи не доходить до поставленої перед ним мети, а той, хто уміє вужем виповзти з партизанського краю, завжди і обов'язково блокуваного супротивником, пройти з найменшою кількістю боїв до мети, підійти до неї непомітно і не з того боку, з якого його може чекати супротивник, і завдати удару.

Партизанські бої, як і люди, були різні. Були світлі, були похмурі. Бували потрібні і важкі. Бували бої-п'ятихвилинки, як швидка літня гроза. Кожен бій мав своє обличчя, свої особливості, свої неповторні подробиці, які партизан запам'ятовує на все життя. Це з досвіду бувалих партизан. У партизанській справі розвідка – половина успіху. Близня і дальня. Військова і агентурна. Все потрібно знати про супротивника. Воювали партизани весь час на ходу, вся їх тактика будувалася на тому, що вони, не обороняючи території, безперервно нападали на супротивника. Зерно тактики – ніколи не допускати, щоб ворог міг їх блокувати. Якщо говорити про партизанів України, то вони були кочівниками на просторах. Не одна ніч без сну. Одяг на всіх – немає сухої нитки. Ідуть дощі, але вони рятують партизан від авіації супротивника. Ідуть вночі, а вдень відсиджуються.

У 1942 році на сторінках "Правди" командир об'єднаних партизанських загонів Смоленщини Н.В.Коляда розповідав про подвиг партизана, комсомольця пізніше Героя Радянського Союзу, Володі Кириленка: він висадив п'ять ешелонів, паровоз і п'ять залізничних

(Продовження на стор. 2)

ЩО ЗАЛИШИЛОСЬ ВІД ПЕРЕМОГИ?

Таке важке і гірке питання ставлять сьогодні тисячі учасників Великої Вітчизняної війни, які залишилися в живих. Через декілька років ці питання ставити буде нікому. Безпристрасна статистика свідчить – щороку наших дорогих людей – ветеранів похилого віку стає на 200 тис. менше. Через декілька років помре останній солдат Перемоги і ми знатимемо про велику і страшну війну лише по книгах, старих фільмах і фотографіях. Свої роздуми про те, що залишилось від Перемоги, єдиного свята, яке об'єднує і примиряє людей, яке залишається поза байдужістю запропонувала А+Б студентка IV курсу КНУБА Тетяна Яценко.

"Коли я запитувала у студентів КНУБА, що вони знають про Велику Вітчизняну війну 1941–45 років, то насамперед чула у відповідь: пісні – "вставай, страна огромная", про "синенький скромный платочек" і "прости, что я пришел к тебе живой". Ці пісні передали молоді їх близькі, ті, що пройшли через окопи і стояли біля верста-та в глибокому тилу, і що народилися в голодні післявоєнні роки, і діти сталінських п'ятирічок, хрущовської відлиги, горбачовської перебудови і подальшого лихоліття.

Колись єдина країна, що перемогла, сьогодні розділена на безліч недотличних частин. Тепер ми маємо і олігархів, і чинов-

ників-бюрократів, і золоту молодість та тих, хто важко працює, щоб оплачувати своє навчання у вищих навчальних закладах. Я запропонувала своїм одноліткам Сергію Кочубі, Ганні Образкіній, Вірі Матвійчук провести власне соціологічне дослідження на тему: як студенти ставляться до положення в країні і що відчувають. Серед 90 опитуваних студентів 39% зазначають сорому за стан у країні, 36% фіксують важку розруху в серцях, 25% говорять, що їм нічим гордитися.

Цікаво, що ніхто не хоче назад, в "радянську владу". Але при цьому всі імена, події, пісні, які ми, молоді, з гордістю згадуємо й співаємо до цих пір, – всі вони звідти. Нових

імен немає. Та і звідки їм узятися? Великі імена народжуються від великих звершень, від вражачих ідей. А їх немає. "Не до чого душу притулити", – сказала мені Олена Шерстюк, третьокурсниця нашого універса. Ці слова, на мій погляд, свідчать про ту гру молоді по чужому серцю, по моральній опорі. Так хочеться вірити у високе визначення людини. Адже не хлібом єдиним сита людина.

І нам, молодим, пора задуматися про те, з чим ми в прийдешній після Перемоги роки будемо жити, чого хотіти, в що вірити, що говорити майбутнім дітям. "Перехід через пустелю" дуже затягнувся...

Т.Яценко

ЯКІ Є ПРОБЛЕМИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОЛОДІ?

Редакція газети за допомогою своїх студентських кореспондентів вирішила дізнатися: Що ж найбільше турбує нашу молодість? Ми задавали студентам КНУБА ці питання і під час великої перерви, і після занять в гуртожитках або під час дороги додому. Отже, насамперед проблеми в молоді такі.

- Працевлаштування після закінчення навчального закладу. Про неї говорив чи не кожен респондент.
- Також нагальні проблеми недосконалої системи надання кредитів на будівництво та придбання житла для молодих сімей, проблема освітніх кредитів.

Серед пропозицій, які пролунали з уст студентів, були: переглянути плату за проживання у студентських гуртожитках, урахувавши санітарно-гігієнічні умови. Створити молодіжні житлові комплекси з інноваційними центрами, бізнес-інкубаторами, науковими та технологічними проектами. Також було порушено проблему високоякісної освіти і навчання.

Марина Панчук, студентка II курсу КНУБА: "Усе впирається у гроші"

Для молоді людини основна проблема, в яку все впирається, – гроші. Треба тепліше вдягатися, а на добрий одяг грошей бракує, хочеться разом із друзями піти чи то в кіно, чи в кафе, а все залежить знову ж від грошей... Здавалося б, дають стипендію – це дуже добре, але її зазвичай

затримують. Нещодавно стипендію підвизчили. Але ж... на 30–40 відсотків усе подорожчало! Отож цього підвищення студенти не відчують. Добре хоча б живу у Києві і немає проблем із житлом. А щодо особистих проблем, то я дійшла висновку. Що в дівчат багато проблем з'являється... через спілкування з подругами...

Дмитро Шидихін, студент V курсу КНУБА: "Важко знайти роботу після закінчення навчання"

У молоді людини проблем багато. Головна з них – знайти роботу після закінчення вищого навчального закладу. Типова ситуація: універ закінчив, диплом отримав, а на роботу ніхто не хоче брати... Оскільки нині приватна власність, то кожен підприємець хоче

Ваша думка

брати на роботу вже готового спеціаліста. Без досвіду роботи важко пробитися, учти тебе ніхто не буде. А сучасні навчальні бази вузів досить слабенькі, тому чогось нового, сучасного у твоїй галузі, навчитися важко.

Людмила Кочубей, студентка II курсу КНУБА: "Бракує книжок для навчання"

Багато проблем студентів, особливо під час сесії, пов'язано з тим, що в бібліотеках не поновлюються фонди і бракує книжок, за якими можна вчитися і навіть брати їх додому. Ситуація з літературою невітніша – лише дві-три книжки на групу. Це дуже мало. Я навіть згодна купити, та було б де. А їх узагалі немає. Також студентам бракує практики, через це виникатимуть проблеми з роботою.

Володимир Чорнюк, студент III курсу КНУБА: "Вчитися чи заробляти?"

У молоді людини-студента – актуальність проблем назриває поступово. Коли закінчуєш навчання, то важливішого, ніж працевлаштування і реалізацію себе як фахівця, важко знайти. Однак нині, поки ще триває навчання, усе впирається у фінансовий фактор. Студент вагається, чи всі сили й час віддавати навчанню, чи підробляти і частину часу віддавати роботі. А це іноді важко поєднувати...

Опитувала Ганна Назаренко

Профспілкові справи КОНФЕРЕНЦІЯ ТРУДОВОГО КОЛЕКТИВУ

Нещодавно в університеті відбулася конференція трудового колективу. На порядку денному стояли три питання: про фінансово-господарську діяльність закладу у 2007 році; підсумки виконання колективного договору за 2007 рік; прийняття доповнень до колективного договору на 2008 рік. По першому і другому питаннях звітував ректор університету, д.т.н., професор А.М.Тугай. Щодо прийняття доповнень до колективного договору, то з цим питанням ознайомив присутніх голова комісії, професор Л.Є.Пелєвін.

Ректор нашого закладу, д.т.н., професор Тугай розпочав з того, що розповів про результати діяльності навчального закладу. Так, 2007 року було випущено 2708 магістрів, спеціалістів та бакалаврів. Набрано на перший курс 2223 студента (за держзамовленням – 1146, за контрактом – 1043, на 1-й курс скороченої підготовки – 34). Захищено докторських і кандидатських дисертацій співробітниками університету 4 і 19 відповідно. Вченими КНУБА отримано 48 патентів на винаходи. Видано 9 підручників, 48 посібників, 14 монографій, 960 статей.

Враховуючи значний внесок в розвиток вищої освіти і науки, в 2007 році ряд співробітників університету відзначено урядовими нагородами і почесними званнями. Завідувач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій д.т.н., професор А.Я.Барашиков отримав Державну премію України в галузі науки і техніки 2007 року за роботу "Створення, освоєння виробництва і широке впровадження нових конкурентоздатних світовому ринку плавучих композитних споруд вітчизняної продукції". Почесні звання "Заслужений будівельник" та "Заслужений діяч науки і техніки" отримали відповідно завідувач кафедри менеджменту в будівництві д.е.н. В.І.Анін та професор кафедри технології будівельного виробництва, д.т.н. О.В.Федосова.

Свій виступ ректор університету, д.т.н., професор А.М.Тугай коментував як завжди таблицями з фінансової діяльності університету у минулому 2007 році. Отже, як використовувалися кошти університету в період з 01.01.2007 по 31.12.2007рр.? У коментарі було названо цифру – 31147. Це бюджетні надходження для виплати заробітної плати, стипендії (8920,0 тис.грн.), комунальних послуг (3550,0 тис.грн.). Далі йдуть кошти на матеріальний розвиток вузу – ремонти (капітальний і поточний), придбання палива, допомогу дітям-сиротам...

Є спеціальні кошти бюджету, продовжив А.М.Тугай. Їх залишок на 1 січня 2007 року склав суму у 6,866,0 тис. гривень. Доповідач представив спеціальні кошти, витрачені на навчання студентів: 20170,7 – навчання українських студентів за контрактом; 2356,9 – навчання іноземних студентів за контрактом на основних факультетах; 485,7 – навчання іноземних громадян на підготовчому факультеті;

60,7 – навчання докторів і аспірантів за контрактом; суми 693,5 та 1851,5 – навчання на підготовчому відділенні та підготовчих курсах; 2137,4 – навчання студентів на спеціального факультеті підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації...

Якби закладу не було важко у фінансовому плані, минулого року університетом придбано: обчислювальної техніки та лабораторного обладнання на суму 500 тис.грн. Із них 350 тис.грн. – спрямовано на розвиток і підтримку комп'ютерної мережі, 70 тис. – на підтримку існуючої техніки, 30 тис. – поліграфічного обладнання і 50 тис.грн. було витрачено на закупку комп'ютерної техніки...

По питанню з перевірки виконання Колективного договору КНУБА за 2007 рік виступив голова комісії Л.Є.Пелєвін. Комісія працювала у складі Л.Є.Пелєвіна, Г.М.Кочетова, В.М.Коробкіної, С.Ф.Проши, А.С.Володюка і зазначила, що частина пунктів колективного договору виконана не повністю. Насамперед: не розроблено плану розвитку учбово-оздоровчої бази "Будівельник"; не організовано страхування від нещасних випадків співробітників і студентів університету, також медичного страхування; не всі підрозділи забезпечені універсальними аптечками...

Комісія пропонує додатково включити у колективні такі пункти. У розділі "Загальні положення": Усі працюючі, а також щойно прийняті на роботу працівники повинні бути ознайомлені з колективним договором. У розділі "Оплата праці":

1. Мінімальна заробітна плата за просту некваліфіковану роботу не нижче встановленої законодавством.
2. Оплата праці працівників здійснюється в першочерговому порядку. Всі інші платежі здійснюються після виконання зобов'язання щодо оплати праці.
3. За порушення законодавства про оплату праці винні особи притягаються до дисциплінарної, моральної, адміністративної та кримінальної відповідальності згідно з законодавством.

На конференції трудового колективу

Голова комісії Л.Є.Пелєвін

У розділі "Виробничі та трудові відносини":

1. Сфера застосування контрактної форми трудового договору визначається Законами України.
2. На підставі "Положення про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів" відділу аспірантури і докторантури надати статус наукового підрозділу університету і підпорядкувати його проректору з наукової роботи.

У розділі "Умови та охорона праці":

1. При використанні праці інвалідів необхідно створювати для них умови праці з урахуванням рекомендацій медико-санітарної експертної комісії. Залучення інвалідів до надурочних робіт і робіт у нічний час заборонено та ін.

Протягом свого виступу доповідачі активно відповідали на запитання учасників конференції.

Матеріал підготовлений газетою

ЗАСІДАННЯ ВЧЕНОЇ РАДИ

На черговому засіданні Вченої ради університету 28 березня було розглянуто такі питання. Насамперед Голова вченої ради ректор КНУБА, д.т.н., професор А.М.Тугай вручив студентам низку дипломів та подяк. Так, студентка архітектурного факультету Олена Мітько взяла участь у Всеукраїнській студентській олімпіаді 2007-2008 року, яка проходила у Запоріжжі в національному технічному університеті. Їй було вручено диплом оргкомітету олімпіади за третє місце зі спеціальності "Дизайн". Студентка цього ж факультету Тетяна Піддубна взяла участь у Першому міжнародному конкурсі концептуальних проєктів (клазури) з архітектури (виставка "Сучасна освіта в Україні" – 2008 проходила в лютому в Києві). Диплом за участь у виставці їй також вручив ректор навчального закладу.

У Київському національному торговельно-економічному університеті проходила в березні 2008 року студентська наукова конференція на тему: "Актуальні проблеми та перспективи розвитку товарознавства". У ній вперше взяли участь студенти будівельно-технологічного факультету спеціальності ТКД нашого університету. За крашу доповідь на науковій конференції їм дісталися: Диплом I ступеня, який отримала Євгенія Павленко, Диплом II ступеня – Анна Войтенко та Дипломи III ступеня, які отримали три студентки: Людмила Романюк, Марина Гриценко та Катерина Потехіна. За крашу доповідь на конференції двом студенткам ТКД Марині Мамедовій та Ларисі Андрівській вручено Лист Подяки.

Члени Вченої ради університету привітали свого колегу, кандидата технічних наук, доцента кафедри архітектурних конструкцій Віталія Олексійовича Плоского з отриманням диплому доктора технічних наук. Кандидату архітектури, доценту кафедри дизайну архітектурного середовища Тетяні В'ячеславівні Малік було вручено Грамоту за керівництво роботою студентів, які взяли участь у Всеукраїнській студентській олімпіаді 2007-2008 року зі спеціальності "Дизайн", що пройшла в Запорізькому національному технічному університеті.

Інформація газети

В руках студентів – низка дипломів

Диплом доктора технічних наук – В.О.Плоскому

Грамота за керівництво роботою студентів – Т.В.Малік

(Продовження. Початок на стор. 1)

ЙШЛА ВІЙНА НАРОДНА...

мостів. У сутичці з ворогом загинув смертю героя. Загін, в якому бився юний патріот, носить його славне ім'я."

Героїзм і мужність на фронті проявили і вихованці Київського інженерно-будівельного інституту. У київському комсомольському підпіллі, потім в партизанському з'єднанні А.Н.Сабурова бився проти фашизму співробітник інституту, розвідник І.Л.Літник. Н.А.Касаткін (після війни – кандидат педагогічних наук) був командиром взводу розвідки в партизанському з'єднанні імені Олександра Невського, командував цим з'єднанням Герой Радянського Союзу В.А.Карасьов. Н.А.Касаткін є почесним громадянином міст Чехословаччини Дренница та Сабінов.

Студенти V курсу архітектурного факультету Валентина Білоцька (Тчачова) та її чоловік Анатолій Білоцький не встигли евакуюватися і разом з дванадцятирічним сином залишилися на окупованій фашистами території Житомирщини. Вони виготовляли листівки, в яких закликали місцеве населення до боротьби з фашизмом, малювали карикатури на агресорів.

А.Білоцький з сином під бандуру співав старовинних українських козацьких пісень, розклеював листівки, збирав дані про розташування ворожих військ. Незабаром їм вдалося зв'язатися з партизан-

ським з'єднанням імені Олександра Невського. У одному з партизанських загонів сім'я Білоцьких билася на території Польщі і Чехословаччини. В Білоцька була санітаркою, а потім медсестрою. На території Польщі партизани потрапили в оточення. У одного з сіл колону наздогнали фашистські танки. Першого удару вони завдали по хвосту колони, в якій знаходився обоз з пораненими. Був підбитий один фашистський танк, наблизившись інші. Валентина Білоцька із-за узбіччя дороги кинулася під танк, метнувши під гусениці гранату. Танк був підбитий, але в цьому бою вона загинула. Загону вдалося замінити дорогу і прорватися до Карпат.

Анатолій Білоцький був помічником начальника штабу партизанського загону. Не один раз відділення під його командуванням ходило в розвідку і, як правило, в розвідку з батьком ходив і син Валько. У серпні 1944 року в нічному бою на землі Чехословаччини загинув юний партизан Валько Білоцький. Його тіло з почестями було поховане на вершині Кральової Гори.

Понад два роки в Києві безчинствували фашистські окупанти. В цей час в місті діяло 68 підпільних організацій і груп. Співробітники КІБІ брали участь в їх роботі. 6 листопада 1943 року Київ був звільнений.

Матеріал підготовлений газетою

Відправка киян до Німеччини товарняком. 1942 р.

Мітинг киян біля університету ім. Шевченка, присвячений святу 1-го травня. 1942 р.

Газета виступила. Що далі?

БІЛЬШЕ ОБ'ЄКТИВНОСТІ В ПОДАВАННІ ЕКСКУРСІЙНОГО МАТЕРІАЛУ!

В № 12-13 газети "Архітектура і Будівництво" за 2007 рік під рубрикою "Сторінка "Прогнози" була опублікована стаття ст. викладача кафедри політичних наук С.Савойської "Подорож на Чернігівську землю". Враження від публікації неоднозначні. За рахунок спонсорів по сценарію, відпрацьованому в Бюро подорожей, екскурсора провела екскурсія на частині Чернігівських об'єктів. Починаючи з романтичних Дитинця і оборонного валу значну увагу приділили церквам і храмам, закінчила символічними новобудовами, що утупали серед безлічі куполів, які нагадували про давню минулу Української держави.

Такий сценарій можна використати для різного контингенту екскурсантів, починаючи з теологів, але ж в автобусі були майбутні інженери-будівельники і архітектори.

Легендарна чернігівська земля славна в першу чергу своїми робітниками і важкими людьми. То ж спеціалістів цього спрямування цікавила б інформація про видатного інженера О.І.Неровецького, який будував міст через Десну, а легендарний полководець М.О.Щорс захищав їх? Більшість доріг побудовано і реконструйовано в Чернігові під керівництвом випускника КІБІ, фронтовика М.Ф.Гафтолюка. Понад 50 років працюють в будівництві Чернігова наші випускники: з промисловому – А.Зозуля, в житловому – М.В.Мірко, на ДБК – О.Г.Чернов. Кафедра технології будівельного виробництва КНУБА в 50-60-ті роки минулого століття розробила і впровадила у виробництво проект технології і організації зведення комплексу головного корпусу заводу

штучного волокна, площа якого перевищила площу всього Дитинця Чернігова.

В Чернігові народився, проходив виробничі практики завідувач кафедри організації і управління будівництвом, професор С.А.Ушацький.

Чернігівщина пишається своїми захисниками – партизанськими командирами в роки Громадянської і Великої Вітчизняної воєн: М.О.Щорсом, М.М.Попудренком, О.Ф.Федоровим, Ю.О.Збанацьким та ін. У вересні 1943 р. на території Чернігівщини діяло 4 партизанські з'єднання й 6 окремих загонів, в яких налічувалося близько 20 тис. бійців. Так, протягом жовтня 1942 – серпня 1943 рр. лише партизанський загін ім. Щорса під командуванням Ю. Збанацького на залізничі Київ – Ніжин – Чернігів, шосе Київ – Чернігів, на Деснянських та Дніпровських переправах розгромив і розсіяв 13 ворожих гарнізонів, висадив у повітря 12 мостів і 4 склади боеприпасів, пустив під укіс 9 ешелонів, збив 2 літаки. У серпні 1943 р. загін перетворився на партизанське з'єднання ім. Щорса. 11-12 вересня його підрозділи захопили 3 переправи на Десні й утримували їх до підходу частин Червоної армії. Протягом 1944-1945 рр. Ю. Збанацький працював в Українському штабі партизанського руху. В післявоєнні роки він став членом Спілки письменників, автором багатьох романів, повістей, оповідань. За бойові подвиги в роки війни Ю.О.Збанацький був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Чернігів став потужним промисловим і культурно-освітнім центром

Чернігів. Красна площа. "Вічна пам'ять героям"

України. Він сприяв підготовці висококваліфікованих військових льотчиків і космонавтів.

Для підвищення ефективності виховної роботи з використанням екскурсій необхідно попередньо готувати інформаційний матеріал по темі з використанням довідників, газет, журналів з тим, щоб на місці перевіртки і закріплення його в пам'яті. Екскурсанти з пасивних учасників ("поверніться наліво", "поверніться направо") повинні бути активними на всіх етапах. Право для участі в екскурсії слід надавати не розслабленим, а підготовленим до цього корисного процесу.

Для підготовки екскурсій до Чернігова можна використати такі матеріали: 1. Брошура Дм.Фролова. Інженер О.І.Неровецький; 2. Стаття Г.М.Петренка і Ю.О.Піщаленка "Потокове будівництво Чернігівського комбінату штучного волокна". Вісник Академії будівництва і архітектури УРСР, 33, 1959 р.; 3. О.Десняк "Десну перейшли батальйони"; 4. Брошура Д.Ф.Косухіна "Чернігів соціалістичний".

Професор Ю.Піщаленко

ЯК ВІТАЛИ РЕКТОРА...

У день свого ювілею, ректор КНУБА отримав величезну кількість привітань. Насамперед привітання від Президента України Віктора Ющенка. Міністр оборони України Юрій Єхануров, депутати Верховної ради України, Герої України Володимир Поляченко, Олександр Омельченко, Микола Орленко – президент корпорації "Укрреставрація", президент Академії педагогічних наук НАН України Василь Кремень, заступник Міністра освіти і науки України Василь Шинкарук, ректори найбільшого вузівського регіону України, Президент ХК "Київ-міськбуд" Петро Шилук з членами холдингу, випускниками КНУБА, прибули вітати персонально. Одним словом, протягом цілого дня д.т.н., професор А.М.Тугай приймав вітання від колег будівельників, науковців та співробітників університету. Для читачів А+Б – фоторепортаж!

Міністр оборони України Ю.Єхануров

Вітання від Президента

Герой України, випускник КНУБА О.Омельченко

Герой України, випускник КНУБА М.Орленко

Ректори київського регіону

Президент АПН України В.Кремень,
Голова міської профспілки освітян О.Яцунь 1 – 2-й зліва

Ювіляра вітають науковці

Вітають кнубівці

ПОНАД 20 РОКІВ НА ЧОЛІ РЕКТОРСЬКОГО КОРПУСУ НАЙБІЛЬШОГО ВУЗІВСЬКОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ

Понад 20 років Анатолій Михайлович Тугай – голова Ради ректорів Київського вузівського центру, який об'єднує вищі навчальні заклади Києва, Білої Церкви, Чернігова, Ніжина та Ірпеня.

У 1988 році було 22 вищих навчальних закладів, а зараз вже 42. Зрозуміло, що мова йде тільки про державні заклади. 26 університетів, 12 академій, 4 інститути. Кожний заклад – дуже своєрідне середовище зі своїми специфічними рисами і особистостями. Але Анатолій Михайлович зміг побувати у кожному закладі, допомогти, підтримати у наш нелегкий час ректора й колектив у їх нелегкій справі.

Під керівництвом Анатолія Михайловича Тугая, Рада ректорів Київського вузівського центру (КВЦ) набула високого авторитету і широкого визнання. Складні комплексні питання реформування вищої освіти України, підвищення якості вищої освіти, проблеми інтеграції українського освітнього простору до європейської спільноти – це лише деякі напрямки роботи, сфери зацікавленості голови Ради ректорів, який працює завжди на майбутнє.

За роки копійки праці у найбільшому вузівському регіоні України Анатолій Михайлович набув безумовного авторитету серед колег – ректорів, а співробітництво з державними структурами підняв на новий, більш конструктивний і ефективний рівень. Він завжди на захисті інтересів вищих навчальних закладів і ректорів регіону.

Т. Девтерова,
головний учений секретар Ради ректорів
КВЦ, к.п.н., доцент НТУУ ("КП")

"И ВАШЕЙ ВЕРНОЮ ОПОРОЙ ВСЕГДА БЫЛ УНИВЕРСИТЕТ"

Трохи поезії

Приємно, коли співробітники, вітаючи свого керівника, прагнуть зробити щось незвичайне: підготувати веселе колективне поздоровлення, пригадати важливі події, пов'язані зі спільною роботою в навчальному закладі. Нарешті, написати й прочитати власні вірші... так було й у нас, коли вітали ювіляра – Анатолія Михайловича Тугая. Сьогодні газета представляє вам витримки з творчості лише трьох поетів (до речі, членів "кнубівського" клубу поезії "Стихія"): В. Богуславського, доцента кафедри основ професійного навчання, О. Тимінського, доцента кафедри автоматизації технологічних процесів і Т. Дембіцької, завідувачою аспірантурою університету. Читайте!

Ювіляру ректору А.М.Тугаю

В.Богуславський

Весна уже не за горами,
И дни становятся светлей,
И снова ректор вместе с нами
Свой отмечает юбилей.

Спокойно, мудро, планомерно
Во дни успехов и утрат
Он много лет рукою верной
Ведет по морю наш фрегат.

О.Тимінський

Давно, в конце п'ятдесятих
вступила в КІБІ та група,
Де був він тільки студентом.
Тепер це спробуй, згадай!

Коли Тугая згадаєм,
то уявляєм КНУБА,
Коли уявляєм КНУБА,
то згадуємо: Тугай!
Він шлях пройшов величезний,
почавши від асистента,
Через аспірантуру,
доцентство і деканат
До Парнасу освіти,
освітнього диригента.
Тепер він – солідний ректор,
керманіч і дипломат.

І керівник він мудрий,
і не дарма керує
В київському вузівським центрі,
в радах у багатьох.
Він – визнаний академік,
пліч о пліч з часом крокує,
А досвід і наснаги
вистачить і на трьох.
Він гідний, яскравий приклад,
як треба на світі жити:
Турбується і про молодь,
що входить до наших стін,
И про сиву стареньку матір,
щоб серце її зігріти,
Піклується дуже сильно,
як справжній ласкавий син.

Т.Дембіцька

Ви непохитні в своїй справі,
Вам молодь є чому навчать,
Кому, як не КІБІ, Державі
Вагомих фахівців дават!

Вас поважають всі довкола
За шире серце, доброту,
За рідну українську мову,
За людяність і простоту.

Хай доля Вас оберігає
На довгі роки від нещастя,
І ясно в небі зірка сяє,
Що побажаєте, Вам дасть!

И пусть года летят как птицы,
И светлым будет каждый миг,
И сердца Вашего частицу
Пусть носит каждой выпускник.

И чтобы с молодым задором
Вы были с нами много лет,
И Вашей верною опорой
Всегда был университет!

ПОШТА ВЧОРА, СЬОГОДНІ ТА ЗАВТРА

Пошта завжди асоціюється з її незмінним супутником листоношею: немолодий чоловік з м'якими рисами обличчя або серйозна жінка – такий загальний образ представника цієї професії. Незмінний атрибут листоноші – велика сумка через плече, вщент заповнена листами і газетами.

Француз Ренуар де Віллає 1653 року винайшов поштову скриньку, а в Україні першу поштову скриньку поставили в Києві на Печерську 1830-го. Там відкрилося відділення зв'язку, де трудилися 23 працівники. Поштові скриньки відразу завоювали довіру населення: вже 1913 року їх в місті було 150 штук, також відкрили 13 телеграфів. До речі, штатні службовці поштово-телеграфного відомства носили форму: на околишах кашкетів, як на петлицях плащів був розміщений спеціальний поштово-телеграфний знак (на фото).

Років сто тому епістолярний жанр був дуже популярним і завдяки ньому люди, що живуть на великій відстані могли підтримувати стосунки. Відкривати поштові скриньки могли лише працівники, але не всі. Лише двоє людей в поштово-відділенні володіли заповітними ключами, а зломщика карали розстрілом.

Сто років тому листоноші, влаштовуючись на службу приймали присягу: вони присягалися служити вірою і правдою імператорові і Богові. Маючи доступ до чужих таємниць, листоноша прирівнювався мало не до священика, адже до обов'язку входило берегти таємницю листування.

Найстарші жителі Солом'янського району пам'ятають перші поштові відділення. На вулиці Урицького (тоді Велика Ігнатівська) пошта була напроти базару. В одному з історичних місць району – Залізничній колонії поштове відділення працювало в районі вулиць Лукашевича і Стадіонної, ще одна пошта була на розі вул.Кавказької та Ігнатівської. На місці будинку на розі вулиць Донецької та Повітрофлотського проспекту, саме напроти Макдональдса, знаходилося поштове відділення, що обслуговувало всю Чоколівку й Першотравневе селище. Не можна не пригадати і пошту в Авіамістечку та Аеропорту – нею користувалася величезна маса народу: льотчики і пасажери. Під час Великої Вітчизняної війни листоноші всіляко оберігали. Траплялося, що одного проводжали десятеро солдатів, щоб дорогою нічого не трапилося й листи знайшли своїх адресатів.

Коли після війни міста почали відбудовуватися, багато хто шукав близьких і друзів. У цій нелегкій справі їм допомагали працівники пошти. Зазвичай при переїзді люди саме листоноші залишали свою нову адресу, адже вони знали жителів своєї дільниці поіменно.

У багатьох селах ця традиція збереглася й донині. Сучасні листоноші з ностальгією згадують свою роботу 20–30 років тому. Говорять, люди були більш душевні і товариські. Як згадує листоноша нашого району Любов Іванівна Т., яка пропрацювала на ділянці близько 30 років: "Сумка листоноші й зараз важка і забита доверху, але в ній тепер майже немає листів, тільки газети та рахунки". Я поцікавилася у Людмили І., чи існує ризик

втрати кореспонденції на пошті або її потрапляння до чужих рук? – Ризик такий завжди існує, але я особисто такого випадку не пам'ятаю. Але це зовсім не означає, що подібних ситуацій не було. Відомі випадки, коли послання доходили через пістоліття і більш. Наприклад, житель Італії Пезаро одержав лист, написаний його батьком, через 15 років після смерті батька. Він був відсланий ще в 1944 році, але загубився. Понад 60 років конверт кочував по поштових відділеннях Італії. У Англії сім'я одержала листівку, яка записилася на 90 років. Її відправив своїй нареченій 18-річний солдат з окопів Першої світової війни. Цензура не пропустила любовне послання, а от у 2007 році його одержала 86-річна дочка відправника.

Нині, більшість людей говорючи про поштову скриньку, розуміють під цим поняттям електронну пошту. Поштовою скринь-

На пагорбах київських...

кою тепер іменуються e-mail адреса.

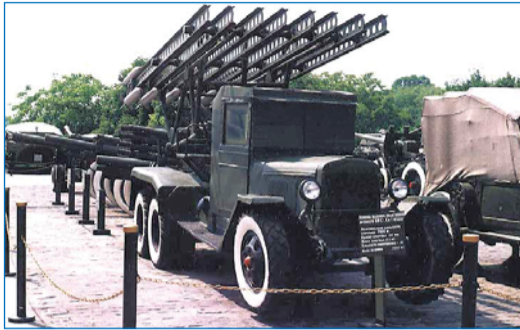
"Коробочки" для листів, що стоять на вулиці, стали майже непомітними. Пошта відживає своє, люди переходять на електронний зв'язок. Швидкий темп життя диктує нові правила. Але якщо по правді, то лише в листі можна розповісти про все на світі тими словами, які потрібні близькій людині, а пожовклий аркуш надовго збереже їх...

І.Герашенкова

Фундамент майбутньої перемоги

ЧОМУ ЇЇ ОХРЕСТИЛИ "КАТЮША"?

67 років тому вперше було застосовано у бою знамениті "Катюші". Це було в Білорусі, на станції Орша, де фашисти вперше відчули їх на своїй шкурі. 14 липня 1941 р. по німецьким військам, що скупчилися тут, нанесла удар батарея реактивних установок під командуванням капітана Івана Андрійовича Фльорова (1905–1941). Серед білого дня батарея дала один залп, випустивши 112 реактивних снарядів калібром 132 мм. Ефект був приголомшливим: навіть без бінокля було видно розриви і клуби чорного диму. У той же час через півтори години ракетники влучно обстріляли переправу через річку Оршица, де зібралось немало гітлерівців та їх техніки.

З тексту донесення "потерпілих" у німецький Генштаб: "Руські застосували батарею з небувалим числом знарядь. Війська, які були обстріляні, свідчать: вогневий наліт був подібний до урагану. Знаряддя розриваються одночасно. Втрати у людях значні".

Командування вермахту, зрозуміло, намагалося роздобути зразки. Щоб цього не сталося, у кожну машину батареї Фльорова й інших батарей, що з'явилися незабаром, закладали міцний вибуховий прис-

трій. При небезпеці заохоплення "катюші" водій або командир повинні були, за інструкцією, натиснути кнопку. Так зробив 6 жовтня 1941 р. важко поранений капітан І.Фльоров під Вязьмою, давши останній залп по ворогу, який наближувався, коли батарея попала в оточення. Через 22 роки по смертю він був нагороджений орденом Вітчизняної війни I ступеня.

У боях за Берлін брало участь 219 дивізіонів "Катюш". У 5 годин за московським часом і 3 години за берлінським пролунав залп всіх реактивних установок – і понад 30 тис. реактивних снарядів осяяли берлінське небо. Для такого залпу було б потрібно майже 840 полків стовбурної артилерії. Рев реактивних снарядів гвардійських мінометних частин під Берліном словистив мир про початок останньої битви Великої Вітчизняної війни. Результати першого ж обстрілу були спустошливими.

Нині у світі залишилося менше десятих "катюш" часів війни, з них три – в Україні: в Києві, Севастополі й Запоріжжі.

Але чому ж "Катюшу" так охрестили? Багатьом фронтовикам подобається версія про те, що ім'я дівчини Катюші з популярної напередодні війни пісні само собою пристало до нової реактивної установки. Але спеціалісти-ракетники вважають інакше: назва пішла від абревіатури КАТ – "Костиківські автоматичні термічні" за ім'ям керівника проекту Андрія Григоровича Костикова (1899–1950). Нове словце бійці відвозили на передову, а вже там залишалося недалеко до пісні про Катюшу, яка полюбила всіх.

До речі, на протипагу "катюшам" німці розробили 6-стовбурні буксуючі міномети калібру 150 мм для стрільби осколковими й фугасними снарядами. Їх політ через конструктивні особливості снаряду супроводжувався звуками ніби "йайайа", тому червоноармійці називали німецькі міномети "ішаками".

К.Гречин, випускниця КНУБА
(за матеріалами музею історії
Великої Вітчизняної війни)

Пошта редакції

З 95-ЛІТТЯМ, "СЛОВ'ЯНКО"

Марш "Прощання слов'янки"

До редакції А+Б звернулася група студентів КНУБА і попросила розповісти про історію створення відомого маршу "Прощання Слов'янки", якому виповнилося недавно 95 років, і опублікувати в А+Б його слова. Добре, що молодь університету знає про існування цього маршу. Виконуємо ваше прохання. Трохи історії.

Однією з святих, об'єднуючих весь слов'янський світ, до якого належить і український народ, є знаменитий марш "Прощання слов'янки". Рідко у кого не щеміло серце при звуку цього дивовижного по силі, зовсім не бравурного маршу, що несе в собі загадкове відчуття тривоги близьких втрат і позбавлень, горя й сліз всіх прийдешніх воєн, які вестимуть люди на багатостраждальній і грішній землі.

Ця прониклива мелодія широко відома у всьому світі: її виконують військові оркестри Болгарії, Югославії, Франції, Швеції, Норвегії, Румунії і багатьох інших країн. У Польщі, в період Другої світової війни, на мотив маршу написали відому пісню "Розшумілися плакучі верби", що фактично стала гімном Армії Людової. До речі: той, хто часто буває на залізничному вокзалі, мабуть, примітив, що марш цей завжди супроводжує від'їзд з Києва потягів, які їдуть у московському напрямку.

Перший варіант цієї прекрасної мелодії був створений в листопаді 1912 року в російському місті Тамбові, а вдосконалений, звичний для нас, – в січні 1913 року в Сімферополі. Вперше марш був виконаний в кінці лютого 1913 року в Тамбові.

Склав мелодію Василь Іванович Агапкин (1884–1964), уродженець Рязанської області, вихідець з бідної сім'ї (батраків), що рано осиротів. У момент написання маршу йому було 28 років, він служив сурмачем у військовому оркестрі і одночасно був студентом Тамбовського військово-музичного училища.

Вже в 1915 році київська фірма грамзапису "Екстрафон" випустила першу платівку із записом популярного маршу. Її тираж розійшовся миттєво і був надрукований новий. У Москві, Петербурзі, багатьох інших містах

Росії фірми наслідували приклад киян.

А через декілька років, в роки громадянської війни, він раптом був відданий забуттю на довгі десятиліття. Ні, автор не був репресований. Він служив капельмейстером в першому Червоному гусарському полку, який бився на Південному фронті, довго хворів на висипний тиф. Після одужання Василь Іванович створив військовий оркестр, став переможцем огляду військових оркестрів країни. І незабаром згуртував навколо себе колектив висококласних військових музикантів, для якого продовжував писати марші, вальси, іншу музику.

Василя Івановича Агапкина запросили до Москви, де він став головним диригентом знаменитого військового параду 7 листопада 1941 року на Червоній площі, з якого батальйони відправлялися прямо на оборону Москви (німці були всього лише в 30 кілометрах від столиці). Він же – один з музичних організаторів, заступник головного диригента параду Перемоги 24 червня 1945 року.

Повернувся до своїх слухачів марш, який став шедевром світової музики, лише в 1957-му. А "реабілітував" його режисер Михайло Калатозов, який використовував цю мелодію в прославленому фільмі "Летят журавлі", удостоєному призу на Каннському фестивалі. І знов почався переможний хід "Прощання слов'янки" – марш знову узяли в свій репертуар духові оркестри, він зазвучав в багатьох фільмах і спектаклях ("Білоруський вокзал", "Велика Вітчизняна" і інших), в телерадіо передачах і давно вже вийшов за сфери військового життя.

Якось у диригента естрадного оркестру ГУМВД України Володимира Далакашвілі запитали, що для нього означає "Прощання слов'янки". Він посміхнувся і відповів: "Не тільки я, всі музиканти вважають:

це справжній шедевр вітчизняної духової музики, втілення бажання перемоги, любові до Батьківщини, всіх тих кращих якостей і відчуттів братських слов'янських народів, без яких їх неможливо уявити. Композитор зумів сконцентрувати в своєму патріотичному марші і смутку, і радість, і скорботу, і надію. Тому, я переконаний, цей чудовий твір житиме вічно. Він є постійно в репертуарі нашого оркестру. Жоден захід, в якому ми беремо участь, не проходить без "Прощання слов'янки".

Прощання слов'янки

Музыка Василя Агапкина
Слова Евгения Заика

Снова марша бодрящие звуки
Засверкали в родимом краю, –
И в разлуке сжимаешь ты руки,
И пою я в походном строю.

Привев:

Пройду – не сверну –
Беду и войну!
В борьбе и пальбе
Пройду к Победе и к тебе!

И отваге моей на подмогу
Через горькую боль и слезу
Ты улыбкой, как солнце, дорогу

Озари мне в туман и грозу!
И не в силах враги меня в битве
Ни огнем, ни мечом побороть, –
По твоей неусыпной молитве
Охраняет меня будет Господь.

Привев:

Одолеем народные беды.
И над Родины стгнет гроза, –
И лучистой салюта Победы
Мне сверкнут дорогие глаза!

МОВОЮ ЦИФР

Якось студкор газети Наталка Середняк розпитувала у студентів КНУБА у чому проявляється патріотизм. Першокурсниця Юля Стрельченко тоді відповіла: "Берегти історичну пам'ять народу". Ми вирішили дізнатися думки

молоді ще з одного питання, тому що напередодні Свято Перемоги 1941–1945 рр. Отже, "За що боролися радянські люди в роки війни?" Студкор опитала 63 бажаючих відповісти на питання. Було підраховано відсотки.

48% відповіли: За Батьківщину
32% За рідних і близьких
8% За радянський уклад
7% За комуністичні ідеали
3,5% За інше
1,5% Важко сказати

Творчість наших читачів

ПОВОРОТ НА 180° —
ТЕПЕР У МЕНЕ БУДЕ

ДОЧКА...

(Продовження.
Поч. у № 3–4 (березень) 2008 рік.)

А+Б приємно відзначити, що студкори газети, окрім журналістських здібностей, випробовують себе й на ниві письменницькій... Так вирішила й студентка будівельного факультету Марічка Андрухів, запропонувавши газеті своє оповідання, звичайно про кохання. Той, хто ознайомився з її творчістю в попередньому номері газети, мають зараз можливість дочитати його до кінця...

...Взагалі, кафе називалось "Із музикою в серці". Фішка була в тому, що при вході справа стояв автомат, такий-собі "генератор" рок-музики: у касира купуєш жетон (щось на зразок метро), що коштує три гривні й кидаєш у отвір зліва в автоматі. На дисплеї обираєш музику чи пісню, яку бажаєш слухати – і насолоджуєшся тим, що обрав. Перелік пісень величезний. Віталік невеликими порціями насолоджувався Мартіні.

"Плюс" цієї кафешки – тут дозволялося палити. Палили майже усі. Навіть тим, хто не палить, тут було комфортно. Принаймні, він так думав... Віталік закурих, як завжди – Winston. Повільно видаючи дим, він відпочивав під пісню "Smoke On the Water". Єдина традиційна мелодія для усіх гітаристів, яку він обожнює грати на своїй соло. Віталік дивився у вікно. Вікна тут були занадто великими, але все одно у приміщенні було темно, готично якое. Відвернувшись від нього, щоб допити своє Мартіні, Віталік помітив маленьку дівчинку у рожевому сарафанчику, яка швиденько просувалася до "генератора" музики. Щось зойкнуло у нього всередині, десь у серці. Він не міг зрозуміти, що саме, й продовжував спостерігати за маленьким янголятком. Дівчинка так ніжно виглядала на фоні усіх цих рокерів!

Тим часом "янголятко" купила жетончика, маленькою ручкою ледве дотягнулася до отвору й швиденько вибрала пісню... "Bitch" Meredith Brooks... Віталік її впізнав відразу! Це ж була улюблена пісня його... дівчини, колись... у минулому... "I'm your Bitch", I'm your lover, I'm a singer, I'm a saint, and I do not feel the shame!" – надірвався жіночий голос. Віталік обернувся. Всі з якоюсь ніжністю теж дивилися на дівчинку. Маленька тим часом просувалася назад до свого місця. Сівши, вона над чимось схилилася. По рукам її маленької ручки Віталік здогадався, що дівчинка малює. "Господи, вона мені дуже когось нагадує..." Непомітно пересівши до неї поближе, – тепер Віталік бачив її руську кучеряву голівку – це коли вона малювала, та великі карі очі – коли вона мрійливо дивилася на стелю, – закусивши олівець". А потім знову білява голівка... і карі оченята...

"Когось же вона мені дуже нагадує..." Чомусь, йому так захотілось торкнутися її волосся... Тим часом до її столика підійшов той самий офіціант: "Анасановий сік, леді". "Дякую" – янголятко ніжно посміхнулася і зробила маленький ковток. "Чорт, на кого ж вона так схожа?!" – Віталіку хотілося вовком вити, аби пригадати. Єдине він знав точно: цю дівчину він кохав, дуже, а от як її звати, він не міг згадати. От так кохав... І тепер думав, що чорт йому неодмінно допоможе. Чомусь, йому пригадалися слова Майстра з "Майстер і Маргарита": "Конечно, когда люди совершенно ограблены, как мы с тобой, они ищут спасения у потусторонней силы! Ну что ж, согласен искать там". Але вона так само посміхається, той самий голос і волосся, мабуть... Чомусь, йому знову захотілось торкнутися її голівки... Непереборне бажання...

"Діаночка, кошенятко, пішли?" – ніжний, такий самий, голос вивів Віталіка із прострації. Вони так схожі... Спиною до нього стояла дівчина, невеликого зросту, тендітна, одягнена у довгу спідницю ніжно-фіолетового кольору та у яскраво-червону футболку, що вільно оголювала її худі плечі, – через що було видно яскравосалатові бретельки бюстгальтера. "А ти розплатилася з офіціантом, Діанка?" – тут дівчина повернулася обличчям до Віталіка – і у нього все перевернулося всередині. Дівчина шукала офіціанта. "Ні, мамочко. Дивись, що я намалювала..." І

тут усе попливло. Віталік перед очима не бачив нічого. І навіть ця дівчина у довгій спідниці, здавалося, така рідна, і водночас, така далека, яка повільно складала малюнок своєї дочки у сумку, і яка тепер одягала цю сумку через своє плече, а потім – накидувала рожеву хустинку на плечі Діанці – здавалося, була у тумані, у тумані його минулого, яке він ненавидів. "... Якщо у мене буде дочка (це якщо я коли-небудь вийду заміж) – я її назву Діанкою. Діана, Діаночка... правда, класно звучить, Віталіку?" – вона ніжно гладила його шию, його довге волосся, лежачи на його грудях. – "Діана – з латини перекладається – "божественна", у давньоримській міфології – це богиня Луни та мистивства..." Вона так любила цю таємницю...

Тепер він себе ненавидів. Він ненавидів своє минуле, свої "свята кожен день" з "друзями", з іншими жінками... Він би усе зараз віддав би, аби повернути її.

Маргарита... Марго... Він же її кохав. Але свою СВОБОДУ любив більше. Він навіть не зміг пригадати ім'я цієї дівчини, яку "так кохав"! А вона його підтримувала, постійно була поруч. Він же її зраджував, десь у серці. Він не міг зрозуміти, що саме, й продовжував спостерігати за маленьким янголятком. Дівчинка так ніжно виглядала на фоні усіх цих рокерів! Тим часом "янголятко" купила жетончика, маленькою ручкою ледве дотягнулася до отвору й швиденько вибрала пісню... "Bitch" Meredith Brooks... Віталік її впізнав відразу! Це ж була улюблена пісня його... дівчини, колись... у минулому... "I'm your Bitch", I'm your lover, I'm a singer, I'm a saint, and I do not feel the shame!" – надірвався жіночий голос. Віталік обернувся. Всі з якоюсь ніжністю теж дивилися на дівчинку. Маленька тим часом просувалася назад до свого місця. Сівши, вона над чимось схилилася. По рукам її маленької ручки Віталік здогадався, що дівчинка малює. "Господи, вона мені дуже когось нагадує..." Непомітно пересівши до неї поближе, – тепер Віталік бачив її руську кучеряву голівку – це коли вона малювала, та великі карі очі – коли вона мрійливо дивилася на стелю, – закусивши олівець". А потім знову білява голівка... і карі оченята...

Але тепер він себе ненавидів!

"...I'm your help, I'm your dream!" – дослівно Meredith Brooks. Віталіку здавалося, що пройшла ціла вічність, хоч пісня звучала якись три-чотири хвилини. "Мам, можна я сама розплачусь? А давай замовимо ще Guano Apes "Maria"?" – Маргарита й Діанка просувалися до нього. Віталік не зводив очей з Марго. А вона не змінилася. Її волосся було підібрано наверх і зафіксовано, як і тоді, окулярами... У Діанки руське волосся було зав'язане у високий хвостик, а у пасмах де-не-де було помітно ніжні рожеві заколочки, у вигляді квітів... Колись й її мама так ходила... Віталік не відводив погляду від Марго. Діанка була точною копією своєї мами. Вона йшла поперед, а Маргарита, поправляючи рюкзачок своєї донечки, а потім – і свою чорну сумку через плече, стала поправляти свою шовкову хустинку, що вільно спала на груді... Анх, той самий анх, – Віталік його помітив. І та сама хустинка, що вона колись залишила у нього вдома... "Ні, сонечко, ми дуже поспішаємо. Ми навіть уже запізнаємося. Візьміть, будь ласка, здачу не треба" – Марго звернулася до офіціанта. Той їй сказав щось на кшталт: "Хай живе гої-гої!". Та Діанка зреагувала швидше за маму: Хай живе вічно! Всі, хто це почув, стали сміятися й знову з ніжністю дивитися на них обох. Посміхнувся й Віталік.

"А "Майдан" далеко звідси?" – спитала Діанка.
"Ну... хвилині п'ятнадцять їти".
"А ти ще встигнеш покурити?" – спитала донечка.
"Аяке..." – вона з ніжністю та любов'ю поцілувала Діанку. Віталік дивився на її губи, вони були не мамині, але такі знайомі...
"А тато яким номером виступає?"
"Сьомим..."
...Віталік залишив гроші на столику. І попрямував за тепер його найріднішими жінками у світі. Знайомитися.

М.Андрухів, студентка II курсу МО

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герасценкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35